

ЊИВА

Ратарски недељни лист.

Број 2.

9. јан. 1916. (27. дец. 1915.)

XIX. год.

Претплата је: 3 круне на целу годину.
Издаје сваке недеље.

Уредништво и наклада «Њиве» је:
Budapest, Egyetem-utca 4.

Издаје и на мађарском, словачком, рушњачком, румунском и немачком језику.

НОВА ГОДИНА.

Ево се коло нашега живота у ратовању окреће већ на другу Нову Годину — а рат још увек бесни; по непрегледним пољанама Русије, по врлетима Балкана, по воћкама засађеним брежуљцима Француске лије се људска крв непрекидно. Узалуд наша мила Отаџбина чека своје јуначке синове да се врате; они још и сада, место да држе чврсту мишичу и руку на плугу, држе у руци убојну пушку, рију топовским метком бразде по смрзнутој земљи; место да косе, обарају машинском пушком читаве откосе живих људи. Наша мати земља тужи остављена, самохрана, за сво-

јим газдом; из наших невеселих села лете на поштанским дописницама јадованке до наших милих ратника тамо далеко, а отуда се враћа опет жива жеља, за скорим повратком и жућеним виђењем. Узалуд је и наш прастари обичај мирбожања о Божићу — кад нам пресвето Христово Рођење није донело ни жућенога мира, ни добре воље међу људима.

На ипак гледамо ми с чврстим поуздањем у будућност — јер се за ову прошлу годину дана наша судбина врло променула. Лане у ово доба године стојале су небојене хи-

Руса по висовим наших Карпата; добар део наше земље била је притиснула руска сила и ми смо сваки дан и час стрепели да ће нам Руси, продирући с дана у дан, продрети чак и до срца наше државе. Наши војници бранили су с јуначким прегором Карпатеке кланце и богазе, тлачили су ужасно руске редове; али ми смо се ипак дуго тешко бринули: хоће ли наши храбри ратници моћи да одоле толикој сили?!

Данас смо мирни. — Отаџбини нашој не прети више непријатељ. Далеко од наших гора и граница лежи руска војска дубоко у својој земљи, а након грдних пораза које су јој нанели наше војске. Ослабљена, духом и снагом клонула руска војска тешко да ће икад више моћи да наваљује на нас. Србију смо савладали, малени остатак разбијене војске њезине угонили смо у Албанију. Талијански разбојници враћају се са крвавим главама од чврстога бедема јуначких бранитеља јужних крајева наше монархије. Наши савезници Немци сузбијају Енглезе и Французе на свима бојиштима и спремају се да их у крајњим бојевима сасвим поразе; Бугари пак не само да су надбили Србе него су потиснули из освојене Македоније и Французе и Енглезе. Турска победила је на источним пустињама једну енглеску војску, а потиснула је и другу испред капија своје престонице.

Свуда смо и ми и савезници наши победиоци — а да се наши неприја-

тељи не заносе још и сада са необузганим беснилом и да их није стид и срамота, дигли би побеђени руке у вис на аман и молили би нас за мир. После оволиких сјајних победа ми се можемо основано надати: да ће на крају крајева останути и коначна победа у нашим рукама.

Улазимо дакле у нову годину ако и не безбрижно, али озбиљно и са поузданошћу. Озбиљни смо а како и да не будемо озбиљни, кад је по држављанској дужности већ хиљадама синова наших, браће наше, погинуло на бојиштима; кад су силне породице наше завијене у црпело, силна наша огњишта раскопана; кад и данас морамо да смо приправни да подносимо још и даље грдне жртве и са животима и са имањем. Улазимо у нову годину поуздани с тога, што смо тврдо уверени, да ћемо условима мира за све те големе жртве наше бити одштећени.

Овако озбиљни и поуздани сећајмо се још и тога, да је свима нама, који смо овде на домаћем огњишту, света дужност, да и даље, удвострученом снагом, прионемо око свију својих радова, те да тиме одржимо живот и снагу у нашим јуначким борцима и у свима нама за које се они боре. Ми чинимо своју дужност и на бојном пољу а и на дому. Наше оружје не рђа, наша се земља не парложи. Јунацима срећа помаже а прегаоцима сам Бог даје махове.

У то име срећна нам свима Нова Година — 1916-та!

Семе за пролећње сејање.

Преузвишени госп. барон Имре Гиљањ, министар пољопривреде, са-старао се сад већ да газде могу себи набавити семена за пролећње сејање пролећнога жита, јечма, зоби, проје, кукуруза и пасуља. Ово семе наручује се од жупанијскога Надзорног Одбора Семена за Сејање (Vetőmagellenőrző-bizottság, Vármegyeház) истоме плаћа у исто доба и цена набавке. Поручилац оде тога ради у жупанијску кућу и јави тамо да је нашао себи код најближега произвођача сходног семена — природно, да је све семе сада већ секвестровано — и да би га он хтео купити.

Ако је могућно, уважиће ову пријаву. Ако он не значи од кога ће купити себи семена, поручиће му семена Савез Мађарских Земљорадника (Magyar Gazdák Szövetkezete) из оне залихе, што ју је министар пољопривреде прибрав и послаће му то. Ако се то захтевано семе може дозначити из оне залихе, која је већ пријављена али није предата Деоничарском Друштву Ратних Производа — онда ће поручилац добити то семе посредовањем повереника истога Друштва — али само тако, ако има за то дозволе надлежне власти. Семе то мора поручилац пренети у својој

врећи а платити га мора са 1.50 фнл. по метрценти скупље од максималне цене — која свота припада као провизија Деоничком Друштву Ратних Производа или његовом комисионеру као награда.

За то семе утврђене су ван вреће, трошкови превоза, пристојбе магацинске, предаје и чуварине у овоме износу: пролећна пшеница 50 круна; јечам 42 кр.; зоб 38 кр.; кукуруз чинквантин 40 кр.; кукуруз обични 37 кр.; проја 60 кр.; пасуљ (тачкаст или чучавац) 55 круна.

Купац плаћа и превоз од продајне станице па до њега.

Одбор за Надзор Семена може да прими само оне поруџбине, које су му стигле до 15. јануара 1916. г. и испитаће их, да ли су доиста потребне за сејање. — Препоручујемо газдама, да одмах пријаве своје поруџбине, јер имаде врло мало залихе, а тамо где пролећна пшеница не успева, да поруче друго које семе (на пример: јечам, зоб или кукуруз).

Мађарска Газдинска Задруга образује бесплатно сеоске задруге, газдинске кругове и арендашка друштва и даје бесплатна савета у свима задругарским пословима. Земљоделцима даје бесплатна упутства при куповању земље, те држи исказ земља, продаваца и купаца. Ко је рад земље да купи или да прода, нека ту своју намеру јави Мађарској Газдинској Задрузи. Адреса је ова: Budapest, IX., Üllői-út 25. szám.

Шал.

Снежна капа.

Снежна капа.

Топло одело војницима.

Наруквице. Плету се 20 центиметара дугачке, за које треба 4 декаграма вуненога конца. Плетиво се почиње на 4 игле са 68—72 ока, са два глатка и два преврнута ока. Први ред се почиње са двоструким концем.

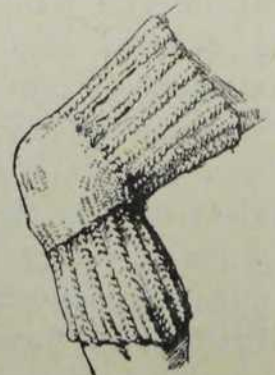
Доколенице. Дугачка је 45 цм. Ваља је почети са 100—108 ока на четири игле, доњи ред са дуплим концем. Ваља је плести у округ са два глатка и два преврнута ока у дужини од 15 центиметра; отуд треба 7,5 центиметра пространије плести и на средини дебљу иглу употребити, да се део око колена рашири. Од средине почевши, ваља 7,5 центиметра дужине спорије, уже плести. При завршетку иде 15 центиметера опет као шарено плетиво.

Шал. Ваља га плести из сасвим вуненога конца. Ваља га почети на 4 дебеле игле са 120 ока и плести

га глатко као чарапу. После дужине од 75 центиметра у последњем реду свако друго око ваља испустити са игле и сплет добро повући — на које ће се испуштена ока растворити се а не испуштена ока раширити се. На иглама оставши 60 ока ваља уланчити. Шал се даје скројити од 20—25 центиметра широке свиле или меке вунене материје, а дужина

Наруквице

Доколенице.

www.nlb.rs

НАЦИОНАЛНА
БИБЛИОТЕКА

Са севернога ратишта : Примцање непријатељу.

нека му је 150 центиметра. Свилени је зато добар, што се у свили не коте уши и други гад.

Врећаста снежна капа. Плете се само од меког трико-творива 45 центиметра дугачка.

Брза снежна капа прави се од мекога фланела, 75 центиметра широка и исто толико дугачка. Фланел се замочи у раствор алуминиума, после се насапуни и намаже са парафином отопљеним у бензину.

Све се ове ствари шаљу за војнике на адресу: Hadsegélyző Hivatal, Budapest.

Новије владине наредбе.

Државна Влада издала је прошлих дана више изнимних наредаба, од којих доносимо следеће по нас важније:

Чему треба све исказнице?

Влада је сада издала наредбу, по којој од 10. јануара 1916. год. се сме превозити ван општине било жељезницом, било бродом или са аутомобилом само са исказницом следећи производи:

Пшеница, раж, наполица, јечам, зоб, кукуруз, кромпир, пиринач и брашно од свега тога и свака друга помељава (гриз, мекиње, итд.) и све оно што се из овога умеси н. пр.: тарана, двопек, тесто за чорбу; сваковрсни пасуљ, грашак, сочиво, очинци, вика, дивљи грашак, еља, проја; семе од мухара, репице, коношље,

луцерне, траве; лукац црни и бели, сунцокрет; семе од бундеве и тикава, млата и сушна комина.

Казни се ко преноси ове ствари и као ручну пртљагу или ма како другојачије ван граница наше државе, или ко то криумчари. Није слободно превозити ове ствари ни мешано с другим чим.

Исказнице се ишту од оне власти, која је надлежна у полазном месту, а те су надсолгабиров, полицијски капетан а у варошима са мајистратом — чиновник на то одређени.

У исказници мора бити јасно означен предаваатељ, адресат, врста и тежина робе, место куда се шаље, време за које се мора превести. Уз теретни лист мора бити приложена увек и исказница. Исказница се даје бесплатно и брзо.

Ко против ове наредбе греши, казни се исто онако као и онај, који речене робе затаји, а то је са затвором до 2 месеца и глобом до 600 круна.

(Продужићемо!)

Састанци за нашу потпорну благајницу.
Врло нагло расте број оних, који су похитали да осигурају себе и своју породицу код радничке потпорне благајнице. По свима крајевима уземљи прже се састанци, на којима се држе соучна предавања о користима потгорне благајнице и тим приликама де уписују за чланове врло многи, који мисле и на сутра, на своју будућност.

Огледало светскога рата.

Руси понављају свој нападај у Источној Галицији. Рачунају, да ће овим новим нападајима приморати нас да повучемо много војске наше и са Балкана и са талијанскога ратишта. Руси су нас напали са новом силном пешадијом и артиљеријом само да пробију наше жичане препреке. Ну узалуд им мука — ми смо их ватром из својих топова сузбили на свима линијама, те се вратише са крвавим главама у своја стара станишта. Најжешћи је био нападај на средњем и на дољем току реке Стрипе — али је тај нападај за неколико дана устукнуо. Са овога узалуднога нападаја дошло јв после до тога, да руски саборски посланици захтевају: да Русија закључи са Аустро-Угарском и Немачком посебно мир — јер не може још и даље да подноси толико жртава па да коначно и себе упропасти. Чудновато је, да руска влада не гони више посланике са ова њихова захтева. Јавља се, да су и Турци јако побили Русе код језера Урмије.

Дух у наше војске је и данас увек узвишен. Свако се то очевидно радује, што је и опет дошло до нећег и жешћег окршаја с Русима —

бар ће бити нових и још славнијих победа.

Са осталих ратишта нема новијих вести.

Одлучивање телади.

Немојте најпре да краве на телад забораве, а то ћете постићи тако, ако су — рецимо — теоци трипута на дан сисали, да им за три до четир дана ускратите сисање у подне, а после тога времена да их одбијете од сисања у јутро, а напоследку и од вечерњег obroка. Но овако можете радити, само ако је теле већ две до три недеље старо, јер тек у то време почиње се желудац у телета развијати и приправљати за тврду храну.

Зато је добро телад сместити у посебно оделење када су већ две недеље стара, где могу по вољи узимати и приучавати се на тврду храну. Треба им давати прекрупну, фино сено или отаву. Ако се телад науче на ову храну, онда ће лакше заборавити на млеко.

И када се телад потпуно одбију, ипак краве не ће на њих одмах заборавити, зато их треба добро тимарити и увек добро измусти, па ће млека бити доста, особито онда, када се краве могу хранити зеленом пићом.

Нашим читаоцима!

Умољавају се наши читаоци, да раширују наш ратарски лист «Њиву», као најпоузданијег саветника у пољопривредном газдинству.

Бегунци се враћају у своју домовину.

ЧИЧА МИЈА ДИВАНИ

Чујте људи!

Овога месеца ратар нема баш богзна каква посла на њиви.

Још би понајпре могао износити на њу ђубре, ако би само био за то згодан пут. Ако пак изнесеш ђубре, ваља га одмах растурити, јер ако га оставиш на гомилама, нићиће на њихову месту којекакав измет.

Али ако и нема ратар посла на њиви добро је ипак, да по кадкад изађе на њиву, да мало разгледа усев. Ако му се чини, да је он јако бујан, треба пустити благо да га мало попасе; но то се може учинити само ако земља није сувише мека или ако није блато, јер ће тада стока нанети усевима квара.

Око теглеће стоке ваља се бринути и онда, кад не ради. Не треба је додуше онако обилато хранити, као када је доба великоме раду, али је није пробитачно ни на најмању меру притегнути, јер ако нам у пролеће дође мршава и слаба, нећемо моћи на њој посвршавати најпотребније пролетње послове у пољу, те ћемо онда имати доста главобоље с њом.

Штале ваља дваред дневно савесно ветрити, јер се благо у устојалу, загушљиву ваздуху лако разболи. Шталу и стаје, у којима домаће животиње живе, не држи сувише топло, али нека нису ни хладне као штенаре, јер и хладноћа и врућина преко мере може на живинче болест навући, па је онда беда готова. Ако време допушта, ваља га на који час пустити из штале, да се мало протегли.

Сала је доба када се кобиле ждребе

и краве теле. Под матер ваља обилато разастрти сламе. Ако је олакшање тешко, младо живинче свакако неправилно лежи у утроби, те ваља звати ветеринара (марвеног лечника).

Матере ваља добро хранити, да би имале довољно млека. Јер ако младо живинче не добије већ с прва маха довољно хране, не ће никада бити ваљана раста и цуне снаге.

На ливадама, које леже у доловима, у које се вода слива, те су због тога и подводне иконај дубоке и широке јендеке према подводњи, да се у те јендеке излије у пролеће сва вода из ливаде; па ћеш тиме добити ч више и здравијег сена, које неће бити кисело.

У врт за поврће копајмо, ђубримо и премењимо земљу, али само ако ова није замрзнута, јер онда није добро превртати је.

У воћњацима старе, неплодне воћке ископај, а остале окопај и пођубри. Све док се земља не смрзне, пресађуј младе воћке; омотај их сламом, сирком или трњем, да их тиме сачуваш од зечева. Ако опазиш, да су ти младе воћке већ оглодане, — омажи их дрвомазом. Везотине, којима су привезане младе воћке за тачке, посеци, да преко зиме може ветар младу воћку њихати тамо-амо, јер би иначе воћка, која је за тачку чврсто везана, на јакој зими могла прозепети. Копај јаме за дрва, која ћеш с пролећа усадити, а доцније треби и тамани чаурице гусеничне.

У виноградима риголовање је на реду и ђубрење.

По подрумима отачу се нова вина, и прегледа се, да ли још добро чувају запупена окна, да кроз њих не продире хладноћа с поља.

Дом свој, стаје своје и двориште држи вазда чисто и у реду, јер «чистота је пола здравља.»

Вредан газда осим свега тога и у своме дому налази посла. Ако ништа друго, може читати добре књиге за народ, јер као што добар поп учи целог свога века, тако и ваљан газда увек тражи: где ће што добро читати и научити.

Са севернога ратишта: Улани иду у стрељачки ров.

Нов позив за војнике. Министар двобранства наредио је, да се децембра уновачени 19, 20, 24 и 38—42-годишњаџи, који су као пучке усташе способни, јаве 17-ог јануара 1916. на дужност т. ј. да по војнички речено «ајнукују». Тај позив тиче се и аустријских грађана на угарскоме земљишту. Ова наредба казује и то, да стручне машинисте и ложаџи, који су запета на раду, нису дужни сада да се јаве, док се нарочито не позову.

Савски жељезнички мост. Прошла је година и по како је разривен савски жељезнички мост испод Београда, те је тиме обустевљен наш жељезнички саобраћај са Бугарском и Турском. На оправци тога разривеног гвозденога моста радиле су три компаније аустро-угарских а три немачких војника жељезничара, са којима је заповедао капетан Пихера, па су свршили посао за два месеца дана. Дана 30. децембра је савски мост свечано отворен. Врховни заповедник наше војске, маршал надвојвода Фридрих, присуствовао је овој свечаности и поделио је својеручно одликовања подарена нашим и немачким војницима, прешао је по томе у Београд, одакле се после вратио у Земун, те је са угарским бродом «Софијом» одбродио до Смедерева, где се састануо са бугарским краљем Фердинандом и синовима му. После свечаног обеда на броду, вратио се краљ Фердинанд у Софију, а маршал надвојвода Фридрих у свој генерални стан.

Одступа руски цар. Када је велики кнез Николај Николајевић одступио од врховне команде руске војске, узео је руски цар Николај да сâм води своју војску. Сада, када

је руска војска и под својим царем претрпела толике поразе, одступа и цар од врховне команде, наводно зато, што је од великих напора оболео.

Божјићни поклони. Подмаршал Херман Кирхнер поделио је на талијанском ратишту пуних седамнаест вагона божјићних дарова, што их је народ послао својој јуначкој војсци за Божић. Надвојвода Јосиф и генерал Светозар Боројевић захвалили су се у име обдарених војника и похвалили су и овом приликом њихово дивно јунаштво. Војници су и дарове и признање својих омиљених вођа примили врло радосно и одушевљено.

За полудневни рад цела надница. Војничка фабрика конзерва одредила је, да женске раденице раде у фабрици од шест сахати ујутру до подне — а плаћа им за то по дана рада њихову целу надницу од пет круна. Овим човекољубивим распоредом омогућила је управа ове фабрике, да жене могу за ону другу половину дана посветити се својој деци и домаћем раду.

Инвалиди као пчелари. Јужно-угарско Пчеларско Друштво поучило је више њих инвалида пчеларењу. Ови инвалиди су 23. децембра прошле године приказали у Темишвару своју пчеларску вештину.

Што ти је глад. У овоме рату множе се и шумске штете у ужасној мери. Кад су оно наше чете прелазиле у Србију — коњи су опустошили пограничне шуме, гризући не само кору, него и саму лику са шумских дрва.

Дебреценско млекарство. Маџистрат вароши Дебрецена набавио је из Холандске крава те сваки дан намузе 16 хектолитара млека за своје становнике — нарочито за децу и за болеснике.

Из Париза извезоше 2500 паса на ратиште. Паришки листови пишу како је пре неки дан један жељезнички воз извезао из Париза 2500 паса у 25 кола уз ужасно урлање им. Те псе одвезоше управо у стрелачке ровове француских војника, да даве тамо — пацове, који су се тамо тако ужасно накопили, да већ отимљу од војника храну и нападају их на спавању, нагрбујући им лице, уши и носове!

Напомена! Са овим бројем ступамо у 1916-ту годину. Умољавамо своје поштоване претплатнике, да претплате нашу «Њиву» са 3 круне за целу годину 1916-ту или са 1 кр. 50 фил. за 1/2 године. Сваки претплатник, који претплати наш лист за целу годину 1916-ту, добија са I-вкм бројем листа календар „Њиву за год. 1916“ бесплатно, на дар. Излишно је, да препоручујемо лист наш читалачкој публици — прошлих 18 година рада нашега на просвећивању Срба ратара у нашој милој отаџбини препоручују нас најбоље. Ми ћемо тај рад да продужимо орно и вољно, јер нам се он мили са оних многих лепих успеха, које њиме постизавамо. Свестрани напредак нашега ратара, то нам је циљ, којем смо ради да се приближимо — а кад га постигнемо, биће нам то и најлепша награда труду нашем. — Молимо, да се понови претплата за времена — **На поштанску упутницу молимо да се разговетно испише име претплатника и означи последња пошта, којој ваља лист да шаљемо.** — Претплата се шиље администрацији листа по овој адреси: **A „Nyiva“ kiadóhivatalának, Budapest, Franklin-Társulat, IV. Egyetem-utca 4.**

Књижевна вест. Календар «Пријатељ Народни» распродат је. Штампан је био у 4000 комада а данас нема у наклади његовој ни једног јединог комада и због несташнице хартије није могуће штампати га у другом издању. — Ко претплати лист «Њиву» на целу годину 1916-ту — добива календар «Њиву» на дар — док има још тога календара!

Ораси.

— Написао: Ђорђе Ебере. —
(Свршетак.)

И Господ поново погледа значајно св. Петра, кад одједном проговори анђео, који је десно од Њега стајао: душа Аничине матере.

— Ако дозволиш, Господе Боже, да и ја рекнем једну добру реч у прилог ове проклете. Пре но што се моја мала Аница повратила, мучиле су ме телесне и душевне муке. Изгубила бејаш своју веру, јер ми небо није услишало молитву и моја огорчена душа мислила је, да је господар неба нас заборавио, да би што обилнијим благословом обауо главе богатих. И проклињала сам дан, кад се родијемо. Ох, акав ми је ердит бол разорвао душу, кад сам своје сирото дете ишчекивала, које се никако не враћаше; а тако сам је жељно чекала, јер ме је мучила грозна жеђ, а и наступи кашља биваху све чешћи и већ претише, да ће ме удавити, јер не беше никога, ко би ме подигао. И онда сам у свом гњеву за варалице држала све оне, који тврђаху, да онај милостиви, добри Отац тамо горе на небу и нас сматра за своју децу и да се и за нас брине. Али кад се моја мала Аница вратила и запалила кандило, и кад сам приметила, како се њено бледо мало лице, на ком се већ одавна није осмех показао већ само бол и беда, сијало од блаженства, кад сам затим видела орахе и сва она добра јела, која је кући донела и са светлим очима појела, онда ми се срце поново с поверењем обрати к Теби, Оче наш, и моја благодарност није престајала до моје смрти. И ако си мене нашао за вредну, да ме примиш у своје небо, онда то имам само орасима оне жене да благодарим.

— Да чујемо, шта је било са осталим орасима? Причај, слушамо! — рече Господ благо малом анђелу.

И мала душица продужи :

— Кад смо моју милу мајку сахранили, одвели су ме у неко забрдно село, јер су рекли, да не спада у дужноет вароши, да се за мене стара, већ је то дужноет оне опћине, где су се моји родитељи родили. Онамо сам одиела још преосталних шест ораха као играчку. И кад је наступило пролеће, целе дане сам провела на ливади иза сиротишта; ја сам ту била једино дете, јер моје три другарице, које су са мном тамо становале и које је опћина издржавала «до смрти», биле су већ старе жене, од којих су две већ ослепиле, а трећа је само глупо преда се гледала. Ал' је моје срце од радости играло, кад сам видела, како бива цвеће од природе, како почињу пушити дрвета и како избијају пупољци на цвећу у башти. па добих вољу, да и ја што скријем у утробу земље, да то после клија, да се зелени, да цвета за мене. Од оних шест ораха четир сам посадила у земљу, доста далеко једног од другога, да, кад на том месту нарасту граната дрвета, не одузимају један од другога ваздух и светлост... И доживела сам, да су избили из земље, а шта је било даље с њима, не знам, јер је после две године завладала у селу велика глад и људи не могаху ни себи хлеба да зараде, па слабо су се могли старати још и за сиротиште. Пошто сам пак и онако била болешљива, ја сам била прва жртва глади. Само једна од слепих жена и она луда испратише до гробља ону врећу, у коју су ми тело завили, а и ко би платио мој сандук? Моја два последња ораха поделила сам с њима. Свака је добила једну половину. Истина, до душе, да је на сваку врло мало дошло, али како је тај мали залагај пријао нама, који смо већ недељама само од кртоле живели! Засађени ораси пак постали су висока дрвета, вртко стабло носило је густо грање. У хладу једног ораха, баш покрај малог поточића, недавно је скуцао малу клупу један стари тесар, који је сад доспео у сиротиште.

— Је ли говор о орасима у Радинцима? — прекиде је један други анђео. — Ох, Господе, ја сам онај стари тесар и то беше моје последње лето. Највеће ми је уживање било, кад сам могао да седим код потока и, пушећи своју лулу, да мислим на моје покојне, за које сам се надао, да ћу их у твоје рају

опет видети. А у јесен сам често по који сух листак од ораха помешао у скупи духан.

— Ох, — паде му у реч други — и ја нећу никад заборавити онај мирисни орах, у чијем сам хладу увек почињуо, кад сам, стењући под теретом, до њега дошао.

— Ох, — проговори један бивши писмоноша — колико сам се пута опоравио у његову хладу у врућим, летним данима. Колика штета, што су та красна дрвета пре неколико година исекли.

— Волео бих знати, шта беше од њихова дрвета? — рече Господ.

Више њих хтедоше уједанпут да говоре, али св. Петар заповеди мир и једном, сад тек придошлом, анђелу даде реч.

— Ја бејах лечник оног малог сеоцета, али и мене покоси она редња, која је доле беснила и против које сам се великим трудом, али малим успехом борио. Но кад мала Аница живљаше, још већа беше беда но сад. Велики трговци пили су сиротињску крв на памук, док је један поштени подузичар саградио једну велику творницу и стао већу надницу да плаћа. И пошто се становништво умножило, а много беше сиротиње, која не могаше доћи до довољне неге, то је тропно убогиште већ недовољно било, и опћина је заједно са подузичарем саградила нову болницу на месту старе колибе. Зато су исекли оне лепе орахе и ма да ме је душа болела, кад сам издао заповед, морало је да буде и од њихова дрвета дао сам даске саградити.

Једна друга душа прекине сад лечника.

— Ја сам лежала у једној од оних постела, што но су их од оних дасака саградиле. Код куће сам на слами боравила, и на овој тешко беше лежати, кад ме је грозница тресла. Кад сам затим дошла у болницу на ону добру постељу, чинило ми се, да сам у рај доспела.

— Али тек ја! — рече један витки, весели анђео. — Ја сам кроз десет година ишла на оним штакама, што су их из дрвета оних ораха саградиле.

— И моје су од истог дрвета грађене биле! — рече други анђео. — Дуго нисам могао да ходам, али помоћу тих штака стао

сам да ходам и могао сам да заслужим хлеба за моју породицу.

— А ја, ох Господе, и ја имам много да благодарим оним орасима — рече један анђео са круном на глави, који се спустио на колена пред Господом. — Моја судбина беше врло тешка доле на земљи, јер сам рано остала удова и сама сам однеговала моју дечицу. Три сина су ми честити људи постали, која су ми сву радост сачињавали. Али, ох Господе, недокучива воља судбине одузме ми сву тројицу. Двојица су у боју пали, а трећег су у раду точкови строја измрекали. Онда ми је снага малаксала, и кад су ме болесну у болницу однели, чињаше ми се живот грозним теретом. Тада је баш један вешт човек довршио Твој лик од тврдог дрвета оних ораха и поставише га на доглед моје постеље. Тако сам увек пред собом видела твоје мученичко лице и оног дана, кад је баш на дан смрти мога сина, сунчана зрака пала на твоје кржаве ране, онда ми паде на памет, колико је морала претрпети твоја мати, кад је тако дете на таки начин изгубила. И онда чух глас у својој души, који је питао, имам ли ја права да се жалим, кад је мати највеличансвенијег Бога својевољно носила тешку своју тугу? И од тог тренутка беше ми утеха твој лик, Спаситељу, и пошто је Твој лик од оних ораха био, то своје касније боље дане и сад небесне радости имам да захвалим оним орасима, које је она сирота проклета жена једном Аници дала.

И анђео с дубоким страхопоштовањем опет паде нице пред Господом.

Господ се пак окрену прама светом Петру и запита:

— Дакле, Петре?

— Овај се без речи обрне к чуварама пакла и рече им:

— Пустите ону душу! Отворите јој се двери небесне!

Одговорни уредник: ЧИКА-СТЕВА.

Издаје: Franklin-Társulat,

Budapest, IV., Egyetem-utca 4. sz.

ОГЛАСИ

При озледама руку и ногу ако иза нацелена им још боле употребљавајмо Федеров «Елза флуид» који ублажава болове. 12 стаклади франко стају 6 К. Има преко 100.000 захвалница и лекарских препорука. Апотекар Feller V. Jenő Stübica-Centrala 31 (Zagreb m.). Таке су исто и «Елза пилуле» за пропревање. 5643 (i)

Огласи се примају
у наклади

ЊИВЕ

Budapest,
IV., Egyetem-u. 4.

ФЕЛЕРОВЕ РЕБАРБАРА

ЕЛЗА ПИЛУЛЕ

јачају стомак, изазивају благ пролив и одстрањују заптивност.

6 пакетића стаје франко 4 К 40 ф.

КОД
лекарника

FELLER V. JENŐ Stübica, Centrala 31 (Zagreb m.).
Има више од 100.000 захвалница.

5643

ПОЗИВ НА ПРЕТПЛАТУ.

Преплатна је цена недељном, илустрованом, ратарском листу Њиви само 3 круне годишње. Поред ове малене претплатне цене добијају наши поштовани претплатници календар на дар, као божићни поклон Њивин — читаоцима.

Кад смо пре седамнаест година основали ратарски недељни лист Њиву нагласили смо: да смо ради да листом овим по јефтину цену уносимо у српску ратарску кућу здраву и корисну поуку, да забавним начином поучавамо српскога ратара корисноме знању и умењу — зарад његова свестрана напретка а у времену, у коме се свако живи отима да напредује. — Прелистајте нашу Њиву од године 1898. па до данас, па ћете се уверити из сваког ретка: да смо се поштено трудили, да се приближимо циљу, који смо истакли. Велики и неочекивани одзив, којег је стекао лист наш међу српским ратарима за ових седамнаест година излажења свога ободрова нас, да прионемо из све снаге и даље: да наша Њива буде из дана у дан све боља и лепша, а тиме српскоме ратару милија. — У то име излазиће Њива и од сада са овим подесним насловом сваке недеље једанпут, на целом табану овако лепе глатке артије, урешена лепим и одабраним сликама и доносиће у свакоме броју: поуке из пољоделства, воћарства и из сваке друге гране кориснога рада; учиће ратаре пчеларењу, гајењу стоке и пернате живине; извештаваће га о новостима у народу и држави, казиваће му шта бива по свету; саопштаваће му земаљске и државне законе и уредбе; поучаваће га у разним важнијим грађанским пословима; одговараће на његова питања и упутиће га како да се помогне у својој нужди и потреби. — Овако лепо урешен, јефтин, забавно-пучни, недељни лист као што је наш лист Њива, — снажиће Србина ратара у борби живота за његов опстанак и напредак. У то име молимо све Србе ратаре који радо читају и читањем се пријатно забављају и поучавају: да се претплате на Њиву одмах од првих бројева, а ми ћемо им лист слати тачно и уредно. Лист је наш јефтинији и од погачица, зато га нико не може добити на вересију. — Претплата се шиље на адресу:

A Nyiva kiadóhivatalának Budapest, IV., Egyetem-utca 4.